

Lebegek a vízben, hínár súrolja a lábamat, meglepően kellemes érzés. Ez a folyó nálunk még nem olyan széles, éppen csak megérkezik, és már kezdi is gyűjteni az erejét. Ősidők óta megvan, sok generáció állt meg és gondolta át az életét a partján. Születésemtől fogva ismerem, egyszer kisgyerekként beleestem egy nagyon veszélyes szakaszon, a szomszéd kislány a pólómnál fogva húzott ki, akkor így maradtam életben.

Hideg van, megborzongok, de élvezem a sodrást, átadom magam neki. Ahogy erősödik az áramlás, gyorsul a tempó is. Egy műanyagzacskó és egy joghurtos pohár úszik el mellettem, egy dinnyehéj sokáig elkísér. Kijutok a városból, az utolsó ipari telepet is elhagyom, az egyik oldalon kavicsos leszórt, kihalt sétány, a másikon sűrű erdő, a fák bólogatnak, ahogy elvisz a víz előttük. A tölgyek lábánál kúszónövények, a zöld ezernyi árnyalata a lemenő nap fényében, fűzök bukkannak fel, aztán fehér kérgű nyárfák. Jó lenne, ha nem akadnék fenn egy kiálló ágban. Nem akarom, hogy ilyen gyorsan véget érjen ez az utazás. Oldalt ezüstös színű pikkely villan fel, a fejem körül apró halak cikáznak, az előbb a fülemben harapott az egyik. Fájt, nagyon fájt, amikor a főnököm, Jakob, egyszerre elkezdett állandóan belém kötni. Folytattam kritizálni, semmi se volt jó neki, amit csináltam. Pedig előtte egész jól megértettük egymást, munka után gyakran kerekeztünk ki együtt a folyó mellé, megittunk egy sört és megbeszéltük a problémás eseteket. Többnyire mindig volt egy jó ötletem, ő meg dicsért, hogy Walter, te aztán dörzsölt zsaru vagy, akár egy öreg kutya, azonnal kiszimatolod a gyanús dolgokat. Viszont amióta rákérdeztem arra az építkezési ügyre, valahogy nem bírt a szemembe nézni és folyton más témára terelte a szót. Igazán nem akartam beleszólni az ügyeibe, csak az unokaöcsém miatt említettem meg, aki abban a folyóparton épülő komplexusban akart lakást venni magának.

Szép ez táj, de itt vigyázni kell a sziklával, meredeken magaslanak felém, van olyan, amelyiknek a széle éles, akár egy kés, némelyiken puha moha van. Azt szívesen megsimogatnám, bársonyos lehet, akár egy párna. Feltámad a szél, a hullámok erősebben csapódnak a parthoz, hintázom, mint otthon, apró kis teraszomon a függőágyban. Nagyon szerettem heverészni benne, főleg szombat délutánonként, csak néztem a felhőket, és igyekeztem felejteni. Azt viszont tényleg nem értettem, miért pont engem küldött át Jakob minden alaposabb magyarázat nélkül a közlekedésügyi osztályra. Jó, állítólag nagyon sokan megbetegedtek az utóbbi időben és kellett nekik egy kis segítség, de hát már igazán közel jártam az ügy megoldásához. Egyértelmű, hogy itt nagyobb dologról volt szó. Az épülő lakópark gödrei körül szokatlanul erős bűz áradt, esténként felirat nélküli, fekete ponyvás teherautók rakodtak ki a tároló konténerek mellett. Az építetű ingatlannagykereskedő szerint itt szó se lehetett környezetszennyezésről, az összes papírja stimmelt. Mondtam is később Jakobnak nevetve, amikor egyszer összefutottunk a másodikon a kávéautomata mellett, hogy te, lehet, hogy nem is kémiai hulladékot rejtene a betonba, hanem hullákat. Majdnem magára öntötte a kávé, rám bámult, aztán felröhögött és azt válaszolta, hogy túl sok amerikai krimet nézek. Alig érkezett ilyen irányú bejelentés, és mindig minden rendben volt, amikor kimentek az ellenőrök. Emberek pedig nap mint nap tűnnek el egy nagyvárosban. Azért odasuttogtam neki, mielőtt még ő is eltűnt volna a folyosó végén, hogy öregem, itt valami belsős lesz a dologban, vigyázz, nehogy bajod legyen.

Hirtelen fennakadok egy vastag, göcsörtös deszkán, a bal karomat felhasítja a kimeredő ácsszeg, nem vérzik. Egy ideig körbe-körbe forgunk, mintha én üldözném őt, vagy éppen ő engem, végül utamra enged. Ha így megy tovább, nem tudom, hogy jutok el a tengerig, ha már a folyót választottam síromul. Jakob volt az utolsó ember, aki élve látott. Az oldalamba nyomott egy öreg Glock-ot, persze nem a szolgálati fegyverét, ahogy ismerem, pontosan megtervezte, hogy kinek fogja a nyakába varrni a gyilkosságot. Kesztyűs kezével megragadta a vállamat és azt sziszegte a fülemben, hogy ne vitatkozzak vele, nagyon sajnálja, de túl közel jutottam a titkához. Csak egy lehetőségem maradt, megmondhatom, hogy hol akarok meghalni. Szegény Jakob, azt hitte ezzel vége, és nem lesz folytatás. Ahogy rájöttem a dolgokra, biztos voltam benne, hogy eljön, a Glock viszont meglepett, annak ellenére, hogy valahol mégis számítottam rá. Ma reggel feladtam a postán egy vastag borítékot annak a rendes, fiatal ügyésznőnek, arra az esetre, ha.

Csak az unokaöcsémet sajnálom, hiába figyelmeztettem, megvette a lakást a komplexumban. Hát, ez van. Ami történt: megtörtént. A többi a rendőrség dolga.